

Lucrarea Lui „ciudată” și „bețivii” lui Efraim

Sâmbătă, 2 octombrie 2010

Gili Cârstea

Are Dumnezeu „ciudățenii,” capricii și extravagante în caracterul Său, așa cum pare să spună Isaia (28:21)? Ce înseamnă „lucrarea Lui ciudată” și „lucrul Lui nemaiauzit”?

Pentru cei mai mulți din acest popor înseamnă că Dumnezeu nu omoară de plăcere, și că va fi obligat cândva să facă ceea ce „nu-I stă” în caracter, de obicei. La fel ca în popularul „jos credința cincisprezece minute.” Dragostea Lui infinită are o limită, și când va atinge acea limită ea se va transforma în mânie nimicitoare. Și cu cât este mai infinită, cu atât mai multă mânie nimicitoare acumulează în timp.

Ei spun că această „lucrare ciudată” este o situație de urgență, care solicită măsuri excepționale, necaracteristice lui Dumnezeu dar strict necesare pentru rezolvarea problemei. Un fel de lege marțială.

Expresia nu se găsește decât într-un singur loc în Scriptură (Isaia 28:21), iar contextul este departe de a sugera că aici este vorba despre capriciile distructive ale Dumnezeului dragostei. Isaia 28 pare mai degrabă o descriere lărgită a micului conflict al Martorului credincios cu îngerul Bisericii Laodicea, descris în Apocalips 3.

Ca întotdeauna, Domnul are o problemă cu faimoasa „cunună îngâmfată” a bețivilor lui Efraim (28:1-3). Amețiți de vinul Babilonului, încurcați printre crengile țepoase ale pomului cunoștinței, onorabili membri ai elitei poporului sfânt și-au pierdut vederea spirituală. Ei Îl confundă pe Hristos cu Baal, dreptatea cu nelegiuirea și binele cu răul.

Nu există dubii despre identitatea „bețivilor” lui Efraim:

„Preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este niciun loc curat” (28:7-8).

Lui Ieremia i s-au prezentat lucrurile în aceeași manieră tulburătoare, care s-a repetat mereu în istorie:

„Preoții n-au întrebat: Unde este Domnul? Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

Problema eternă a lui Dumnezeu cu „bețivii lui Efraim” a fost mereu aceeași: „Ei

zic: Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând?” (28:9).

Cu alte cuvinte, „Cine este habarnistul acesta care vrea să ne învețe pe noi?”

Ei, elita academică a națiunii, se trezeau pe cap cu vreun analfabet, vreun vagabond teologic, un frustrat cu aere de profet meteoric, și care pretindea că vorbește în numele lui Dumnezeu, că are o solie de la Dumnezeu, că este trimisul lui Dumnezeu.

Mai complicat. „Solia” nu era susurul blând al dragostei unificatoare, pacificatoare, vindecătoare, ci un nesfârșit refren de „constatări, diagnoze, critici și văicăreli,” ca să folosească expresiile unui cărturar modern.

Și mai complicat. „Trimișii” lui Dumnezeu dădeau impresia că aduc lumină din cer, lumină nouă, și care nu se potrivea cu lumina veche pe care frații o cunoșteau, o susțineau și o predicau.

Reacția „bețivilor” lui Efraim a fost mereu: Aceștia sunt cei ce nenorocesc pe Israel.

Răspunsul cerului la o astfel de atitudine a fost următorul: „Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul” (28:11).

„Buze bâlbâitoare” și „vorbire străină” este și astăzi limbajul prin care Dumnezeu caută să trezească la realitate acest popor adormit. Sigur că el face să țiuie urechile „bețivilor lui Efraim,” revoltați la culme că agora sacră a țarinii încredințate lor este bântuită de asemenea specimene stranii.

Acesta este contextul în care spune Isaia că Domnul va face „lucrarea Lui ciudată” și „lucrul lui nemaiauzit,” acela pe care Iona și Osea l-au perceput – sau cel puțin l-au exprimat – corect în scrierile lor, și care sună astfel:

„Cei ce se lipesc de idoli deșești îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

„Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).

Pentru Vindecătorul și Restauratorul nostru este cu adevărat o „lucrare ciudată” să Se lase alungat de un popor care s-a lipit de idoli; El știe că atunci când îndurarea este alungată, năvălește Nimicitorul.

Se întâmplă sub ochii noștri. ~~PhD-urile îngâmfate~~ Cununa îngâmfată a „bețivilor” poporului nostru de azi va alunga îndurarea de la noi, ceea ce ne va expune celei mai devastatoare amăgiri de la poarta sanctuarului, unde Baal a adunat întreaga omenire pentru o ultimă confruntare cu Hristos.